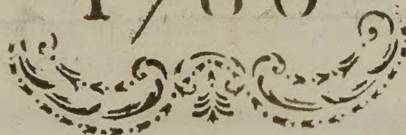
Collectio Thesium

5

Collectio Thesium quæ regiis in Chirurgorum Scholis habitæ fuerunt ab anno 1786 usque ad annum 1790.

1786

DE RUPTURA MUSCULARI.

THESES ANATOMICO-CHIRURGICÆ.

HAS THESES, Deo juvante, & Præside M. PETRO SUE secundo, antiquo Collegii Præposito & nunc Quæstore, antiquo Scholarum Practicarum Anatomiæ & Chirurgiæ Professore, Regiæ Academiæ Chirurgiæ Consiliario, & pro Commercio extraneo Secretario, in generali Parisiensi Præfecturâ Chirurgo, necnon Academiarum Monspelliensis, Rothomagensis, Divionensis, Lugdunensis, Burdigalensis & Aurelianensis Socio; tueri conabitur JOANNES SEDILLOT, Parisiensis, Doctor Medicus Remensis, Artium liberalium in almâ Universitate Parisiensi Magister, olim in Regiis Invalidorum ædibus Chirurgiæ alumnus, & nuperrimè Nosocomii generalis dicti la Pitié *internus Chirurgus,* THESEOS AUCTOR.

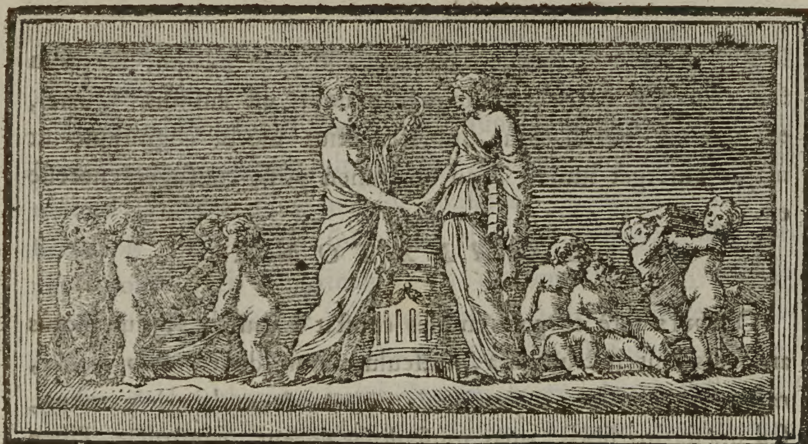
Die Sabbati decimâ octavâ Martis, anno salutis 1786, à sesquisecundâ post meridiem ad septimam.

PARISIIS,
IN REGIIS CHIRURGORUM SCHOLIS.
PRO ACTU PUBLICO,
ET
MAGISTERII LAUREA.

Typis MICHAELIS LAMBERT, Regii Chirurgiæ Collegii, necnon Academiæ Typographi, viâ Cythareâ.

M. DCC. LXXXVI.

DE
RUPTURA MUSCULARI.

PARTES musculosæ quædam nimiùm contractæ, vel ab ictu externo inter ipsam contractionem inflicto vehementer percussæ, extensæ, si invictus remanserit tendo, *rumpuntur*; & tunc adesse *rupturam muscularem* dici potest (*a*). Tendines, calcaneum & patellam frangi posse ab ipsâ nimiâ contractione musculorum, auctoritatibus & experimentis satis constat; sed nihil adhuc de *rupturâ fibrarum carnearum*, quæ tamen &

(*a*) Hunc novum incultumque Chirurgiæ agrum primi hùcusque extricarûnt celeberrimi Roussille de Chamseru, Doctor Med. Parisiensis; [*Mémoire lu dans une Séance particulière de la Société R. de Méd., le 16 Février* 1781.] & Faguer, Reg. Acad. Chirurg. Consiliarius, Doct. Med. Rem. [*Mém. lu dans une Séance publ. de l'Ac. R. de Chir., le 11 Avril* 1782.] Propria hujusce morbi symptomata & curationem

faciliot videtur & frequentior reipsâ deprehenditur, scriptum fuit (*b*). De hâcce tantùm agere nobis est animus. Quare, ex genuinâ peculiarique subjecti istius morbi cognitione ut majus emergat lumen, ad anatomen priùs confugere necesse est.

EX ANATOME.

OMNIS ferè corporis moles constat è musculis, qui motûs animalis sunt instrumenta; musculus autem dicitur *caro mollis, rubra, succi plena, contractionis capax*, & multis è partibus, sed præsertim fibris, quas musculosas vocant, constructa. Fibræ musculosæ quodam modo fasciarum similes, vel in longitudinem porrectæ, ex aliâ ad aliam partem, quam movent, extenduntur; vel planiformi superficie hìnc & indè prodeuntes, in unum coeunt; aut mirabili contextu diversis figuntur; vel

---

ideonam dilucidè primi indigitaverunt. Profuit sanè hic labor: multa verò desiderantur, quæ observationibus & autopsiâ anatomicâ tantùm dignosci & comprobari queunt.

(*b*) D. de Chamseru primam hujusce morbi cognitionem Plateto ex his locis tribuit : « Extensis insuper nimiùm, per motum vio- » lentum, musculi tendinibus, adeò ut veluti distracti, longiores quàm » par erat, fiant; accidit, ut membrum posteà sufficienter elevare nequeant; » & quia tunc ægri rursùm se colligunt, perseverans fit malum. Quod » in manibus gravia onera sublevando, ex valido illo nisu quando- » que evenit; uti & in genu articulo accidere vidi, per impetum adeo » impulso, ut multi qui illic occurrunt tendines, ex illo subito & vio- » lento motu distracti, longioresque facti, aut à connexu vinculorum » liberati, posteà partem rectè flectere ampliùs non potuerint, clau- » dicantesque ægri posteà remanserint. » *Fel. Plat. Prax. Med. t. 1, p. 292, motûs impot. caus.* Sed ille auctor non ad *rupturam muscularem*, de quâ nihil agebat, sed ad elongationem tendinum talia referebat.

demùm ovatâ aut orbiculari specie (*sphincteres*) ostia quædam circumducunt.

Inter musculos alii toti carnei sunt: aliis præter carnem pars quædam accedit altera, cui tendinis vel aponevroseos nomen, pariter è fibris maximè constans, sed durior, densior, siccior & cum insigni splendore albicans. Plerique tendinosi aut aponevrotici in principio & in fine tantùm, alii in medio longitudinis suæ, alii demùm carni suæ diversiter tendineas portiones immixtas habent adjectasve. Insuper vasa sanguifera & lymphatica, nervi demùm & membrana cellularis, in quâ plus-minùs-ve deponitur adipis, omnem musculorum compagem instruunt.

Fibræ musculares ità connectuntur inter se, ut primo intuitu caro continua videantur. Reverâ tamen in fasciculos parvos, parvulosque iterùm atque iterùm desinunt; usquedùm simplicissimæ visu appareant, quas quidem ipsas è multiplici fibrâ elementari confectas esse credunt. Has partes connectit materies quædam albicans, subtilis, rara, obsequiosa, facillimè diducenda, lubrica, quæ per omnem musculum perpetuo tractu pergit, diciturque *membrana cellulosa*. Et illa quidem constare deprehenditur è fibris, membranulisque subtilissimis, simplicibus, flexilibus, quæ relinquunt inter se media spatiolaque, mutuo consensu alia in aliis hiantia, ut adipi pateat transitus. Omnibus hæc interjecta fibris ac pertinaciter adnexa, quasi totidem vaginæ, ambit illas omni ex parte, à vicinis distinguit, & cum iis connectit; majora minoraque producit inter fasciculos intervalla, prout hîc laxior, ibi densior est; neque solùm in musculis continetur, sed ex iis etiam ubique emergens, veluti integumentum complectitur eos, & *membrana propria musculorum* dici solet. Fibras musculares in tendineas continuo tractu desinere existimant alii;

Iii verò has & illas discrepare à se invicem naturâ, sed cohæsione quâdam mediâ arctè conjungi, contendunt. Quantùm hæc ultima sit potior sententia, ex ipsâ nostrâ thesi satis constabit.

EX CHIRURGIA.

Ruptura muscularis multifaria educit phenomena, prout diversæ aut multiplices afficiuntur fasciæ fibrarum, prout eædem plus-minus-ve præcipuis inserviunt motibus, vel demùm prout majori aut minori tonicâ vi donantur (*c*).

Plerique musculi sunt rupturæ obnoxii, non verò quælibet musculorum pars. Etenim ratione & experientiâ (*d*) constat, hanc numquam in mediis fibris muscularibus, sed in tendinosis tantùm aut in carneis juxtà tendinosas, rupturam fieri. Fibræ enim muscularis proprium est, ut validiori nisu reluctetur in istis suæ longitudinis spatiis, quæ majori affluxu vitalium humorum intumescunt. Porrò pars media fibræ carneæ inter ipsam contractionem restringitur, fitque densior & firmior, dùm extremitates elongantur; fiuntque ideò graciliores & imbecilliores, præcipuè juxtà tendines, quibus prætereà continuo tractu fortasse non inhærent. Quod quidem invictum in modum demonstrare videtur propositio sequens: in elixâ bubulâ caro disjungitur facilè à tendinibus, quibuscum glutine quodam satis perspicuo alligari deprehenditur.

Hinc varia sedes morbo haud difficilè assignanda. Quinimò dilucidè indicatur dolore fixo & acri in ulnis, juxtà

(*c*) Observavit frequentiùs M. Faguer hunc morbum in iis quorum musculi sunt rigidi & vehementer contractiles.

(*d*) Plurima traduntur exempla in Commentariis suprà citatis.

tres aut quatuor pollices suprà faciem internam carpi; in brachiis, juxtà tres circiter digitos suprà olecranium; in humeris circum scapulas, & sæpiùs juxtà lumbarias latissimi musculi dorsi insertiones; in columnâ vertebrali sæpiùs juxtà cervicem & lumbos, aliquandò etiam secùs longitudinem dorsi; in feminibus, juxtà implicatas musculorum insertiones suprà partem internam poplitis; & in cruribus frequentiùs juxta suram infimam, v. g., in gastrocnimiis juxtà carnosarum ad tendineas fibras adhæsionem.

Non semper sub diro aspectu innotescit morbus. Accedit ut conatus, vel ictus externos sequantur tantùm distentiones nimiæ vel dilacerationes quædam, undè dolor tumorque levis, raro sub tactum cadens, non absque tamen aliquo motûs impedimento.

Ruptura muscularis ferè nunquam completa dici potest, nisi fortasse in oblongis & gracillimis musculis, videlicet, plantari, in quo sæpiùs observari creditur, diciturque gallicâ voce : *coup de fouët.* Fatendum est tamen hanc etiam ratiocinio potiùs quàm experientiâ comprobatam fuisse. Incompleta verò ruptura musculos majores, tùm planiformes, tùm etiam oblongos, diversis gradibus occupat. Singulæ enim fibrarum fasciæ separatìm contrahi in diversis sitibus valent. Quod quidem rectè dicendum est de musculis spinalibus, quorum ortus & fines multifidi sunt omninò implicati. Hìnc etiam deducitur ratio, cur nona deò gravia symptomata sequantur talium *rupturam*, ac aliorum, videlicet, cruralium. Nam in priori casu aliæ aliarum vices gerunt fasciæ fibrarum; in altero autem nihil amittunt ex vi suâ quin, propter imbecillitatem, gravetur corpus.

Quid plura! neminem fugit aliquandò musculos plùs-minùsve eretismo corrugari : undè dolor, convulsio, motûs amissio & ingens similium caterva.

RUPTURAM *muscularem* indicat, in ipso ictûs aut nisûs tempore, repentinus ac vividus dolor, circumscriptus immotusque, unum ex jam memoratis locis profundè occupans, pertinax, acrior in lumbis & collo, quàm in cæteris locis; ille quidem non raro syncopen, sæpiùs verò partis impotentiam parit, præsertim in extremitatibus; quod si fibras exteriores gastrocnimiorum, præcipuè apud macilentos, obsidet malum, detegitur cavum quoddam plus-minus-ve tactui sensile. Quoquomodo res sese habeat, semper anguntur motus, gradatim crescit dolor, apparentque affecto in loco, major minorve ingurgitatio & ecchymosis. Hoc verò ultimum symptoma constanter è divisione vasorum sive textûs cellularis, sive fibrarum carnearum procedit; in priori casu, leve, externum, repentinum, propriam morbi sedem occupat, & sicùt alia superiùs allata signa, non solùm ad *rupturam muscularem*, sed etiam ad distensiones luxationesve mollium referri potest; in altero casu, grave, profundum, occultum aliquandò per plurimos dies, tandem conspicuum, sed in partibus declivis præsertim (*e*), pervicax demùm, pathognomonicè pronuntiat *rupturam muscularem*.

Prætereà si absint signa quibus alia cujuscumque partis dilaceratio aut ruptura dignoscitur, nullum tunc superesse poterit de morbi indole dubium (*f*).

Jam vero varia inter accidentia primum sibi vindicant locum spasmus, convulsiones, motûs impeditio, & inflammatio. Illa

---

(*e*) Observavit M. Faguer ecchymosim in gastrocnimiorum rupturâ propagatam fuisse, secundùm longitudinem tendinis Achillis, usque ad partem superiorem pedis.

(*f*) *Ruptura muscularis* multis ignota artis magistris, fuit tanquam

tamen neque ſemper, neque eâdem vigent intenſione. Deprehenduntur potiſſimùm, quandò diſruptæ carneæ partes novis objiciuntur conatibus, qui omninò reſiliunt in partes muſculares vicinas, quæ nimirùm primario quanquàm niſu non victæ, extrà modum tamen diſtractæ fuerunt; undè propter irritationem & inflammationem ſuis implendis contractionibus prorsùs impares fiunt. Ex dolore, partiumque diviſarum diſceſſu naſcitur motûs difficultas aut etiam impotentia, quæ perdurat quòuſque, diſcuſſo humorum affluxu, quædam fiat diviſarum partium coadunatio, ope cujus priſtina reſurgat motuum concordia. Tam felicem incaſsùm ſperaveris eventum, ſi naturæ ſoli, aut irritis medelis hicce morbus committatur. Tunc enim quandòque ſubſequuntur moleſtus dolor, ingurgitatio textûs cellularis, claudicatio, impotentia pertinax, & atrophia (*g*). Hoc autem

---

ſcopulus ad quem non ſemel appulerunt. Sæpiùs etiam ſtabiliendæ agyrtarum famæ multùm inſerviit. Ann. 1779. Cantiliacis S. Condæi Principis in ædibus, ſtabularius quidam decidit è curru: ut vitaret minitantem pectori unam ex rotis, vehementer humeris connifus eſt; protinùs acutum & pungentem dolorem, dyſpnœâ ſtipatum, in latere pectoris perſenſit. Accerſitus nullam agnovi coſtarum fracturam, & mollium incuſavi dilacerationes. Etſi pluriès ſanguinem miſerim, fomentaque emollientia & reſolutiva potuſque vulnerarios adhibuerim, nulla fiebat dolorum remiſſio. Poſt octo dies advenit agyrta quidam: nec morâ; unius coſtæ fracturam & alterius fiſſuram pronuntiavit, fidemque ſibi fecit. Partes læſas dirum in modum contrectavit, faſciamque corpori arctiſſimè conſtringentem applicuit; ſicque lapſu temporis perfecit curationem. Hanc ſanè praxim impudens peperit ignorantia. Attamen hocce in caſu, proſpero non caret eventu, ut in alio ejuſdem generis morbo, quem è tenebris eduxit celeb. *Pouteau*. Vid. *Œuvres poſth. ſur la luxation des Muſcles & ſur leur réduction, tom. 2, pag. 277 & ſuiv.*

(*g*) Mulier quædam ſectili in pavimento ſidens repentè ſurrexit, acutumque ſimul & pungentem ſecùs partem internam genu perſenſit dolo-

ultimum accidens, a mediis curatoriis, nempe quiete & fasciarum usu, sæpiùs ortum, exercitatione brevi cessat (*h*).

In eo posita est tota curandi ratio, ut sese invicem attingant divisæ musculorum partes, idoneoque detineantur in contactu. Hoc facilè sequenti perficietur methodo. Musculosarum scilicet partium imminuenda actio tonica antiphlogisticis, aut etiam si adsint plethora, stasis inflammatoria vel irritatio, celebratâ atque iteratâ venæ sectione. Maximâ quiescant in remissione musculi læsi, ità ut paululùm intendantur illorum antagonistæ. Cæterùm perito solertique Chirurgo satis ex anatomicis cognitionibus innotescent varii & idonei, pro variis locis, situs. Parti applicetur fascia methodicè constringens, quæ læsum musculum integrè complectatur, & supernè & infernè ad mediam partem admoveat. Competit trunco *fascia corporis* dicta, scapulari superiùs & fasciâ litteram T exhibente inferiùs contenta; extremitatibus generatìm fascia circumvoluta, aut suræ ex pelle caninâ, ligulâ adstrictæ, & peculiariter ruptis gastrocnimiis machina dicta gallicè : *pantoufle de M. Petit.* Hæc media, musculum, ut ita dicam, complanando, divisas ad se adducunt partes; agglutinationi proindè dant locum, & solæ plerumque sufficiunt curationi.

Quod si quibusdam partibus nequeant aptè applicari fasciæ nectentes, supersunt tùnc temporis requies, situs, fomenta resolventia, aquarum thermalium usus, aliaque similia.

---

rem, ita ut ceciderit ibidem. Adhibitis mediis generalibus, in usum venerunt etiam suâ vice per plures annos aquæ thermales, sed absque ullo successu. In impotentiâ & atrophiâ genu crusque remanserunt. Hæc Observatio traditur à D. Chamseru.

(*h*) Quod quidem multotiès Observasse in *rupturâ musculari* partium inferiorum asserit M. Faguer.

Per viginti aut quinque & viginti dies fasciis vinciantur partes, nisi adsint gravia symptomata, quæ ex se satis indicant quid pro re natâ sit agendum. Licet plerumquè penitùs perficiatur curatio in hocce temporis spatio, tunc etiam sunt adhibendæ cautelæ, ne ægrotantes rursùs nimiis conatibus impendantur (*i*).

(*i*) Datur exemplum à M. Faguer *rupturam gastrocnimiorum* post triginta dies recruduisse.

